

Ly ingen hafwer jag som mig försörjer,
Nu är all fågnad borta, nu saknar jag dig.

11. Jag får i ensligheten min werld igenomwandra,
Dråknelige stjernor på himmelen blå,
Så dro de suckar och så de tankar,
Som från mitt beklåmda hjerta nu gå.

12. Men hwad gagnar mina öden här att skrifwa,
När ingen i werlden det känner eller wet,
Om jag mitt hjerta skulle sönderrifwa,
Så kan det ej hjälpa om jag än blodet gret.

13. Jag wänder mig från eder som wille mig försjunga,
Jag nödgas att bjuda det ömma farväl,
Jag önskar eder de saligheter njuta,
Som Herren i Himmelen låfwar att ge.

14. Himmelens Herre som werlden månd' regera,
Han styrer allt efter sin egen wisshet,
Han hjälper oss vår åra förmera,
Och aldrig fara med någon falskhet.

15. Gud Fader omwände och mig igensände
De känslor i bröstet som gifwer någon fröjd,
Att till mig uti motgångens timma må lånda
Tålmod och gdra mig nöjd.

16. Den högsta skatten, den största förbelen
Är den till att ställa sitt lefwerne så,
Att wi uti den långa Ewigheten
Med Fadren på högsta sidan månde stå.

17. Jag önskar din kärlek månd blomstra och grönska
Till din hulda maka intill Eder ödd,
Fast du mitt hjerta hafwer söndrat,
Jag bjuder för sista gången Adjd.

Kostar 1 skill. Wko.

Upsala, Sw. P. Lefflers Boktryckeri 1835.
Eykmanögatan i Tjerdingen.

GS 1302

Twenne wackra Kärleksvisor:

1. Gick jag mig ut en afton sen.

2. Kärleken låga som mången haf-
wer sårat.

(Visor och Berättelser jemte andra Småstycken,
Nummer 19.)

Gick jag mig ut en afton sen,
I lunden att spatsera,
Der mötte jag min lilla wån,
Med rosor utstoffera'.
Mitt hjerta brann af kärlighet,
Till hennes dygd och däjlighet
Min tåka ros och lilja.

2. Kom nu min wån och sätt dig ned,
Hos mig i lunden gröna,
Att wi och måga talas wid
Om Kärleks blomster sköna,
Min wån om du will älska mig,
Så sätter jag min lit till dig,
Min enda tröst på jorden.

3. Mitt hjerta jag till kärlekspant
Att dig will ge, min lilja,
Dertill också min höggra hand.
Glätt ingen skall oss skilja,
Förren Herren Gud, vår bästa Wån,
Han tager oss ur werlden hän
Till sig uti sitt sköte.

4. Men är du falsk i sinnet ditt,
Och mig will öfwergifwa,
Då får jag mången sorgedrick;
Får jag hos dig ej blifwa,
Mitt hjerta får då djupa sår
Om jag nu dig ej nånsin får,
I mina lefnadsdagar.

5. Den dag jag gjorde mitt förbund,
Med dig min wån så sata,
Sen har jag haft mång sorglig stund
Med bleka kinder wata,
Jag tänkte ofta innerlig:
Min wån om du vill älska mig
Och aldrig nånsin swika!

6. Så widt jag rest i werlden fring,
Jag aldrig nånsin rådat,
Så dårlig som du är min wån,
Du om mitt hjerta rådat.
Jag tackar himlen för den stund,
Att wi med fröjd uti en lund
Sick om vår kärlek tala.

7. De fåglar uti lunden gröna
Skall om vår kärlek sjunga,
Och nåktergalens sång så stön
Och gläder med sin tunga,
Och alla blomster som här är
De vittne om vår kärlek bär,
Och med sin fröjd och glädja.

8. Jag afsked tar af dig min wån,
Nu får jag från dig fara:
Om wi nu råkas mer igen,
Skall wi och sammanpara.
Men Herren ware dig nu hos,
Mitt skydd, min wån, min lilla ros
Och tåcka lilja sata.

Kärlekens låga, som mången hafwer sårat,
Hon tänder upp känslor uti våra bröst,
Det blir förbensfull jag får fålla tårar,
Som mången får sucka med ångslig röst.

2. Den tyngsta bördan som jorden månd' bära,
Att älska den wånnen man aldrig kan få,
Att lefwa uti ensligheten,
Det blir wäl ingen annan belöning jag får.

3. Sök bland de rika, der kan du få din like,
Der kan du finna sällhet, ja glädje och fröjd,
Men om du sedan saknar Guds Rike,
Hwad gagnar dig stor rikedom hwardfwer du får sorg.

4. Jag wänder mig till eder, som wille mig förfrö,
Att käraste såg hwad jag gjort er emot,
Ni wille mig förfrö, det må ni göra,
Ni bjuder wäl till med båd trug och med hot.

5. Mins du inte nu hwad du låfwade och sade,
När som du stod under himmelen den blå,
Du låste mig du aldrig skulle swika,
Men nu så har du wäl gjort det ändå.

6. Du hafwer mitt hjerta med otro beseglat,
Jag tänkte att ingen skull bryta det upp,
I flere år med falskheten spelat,
Och jag för min trohet har sådant ej förstått.

7. Nu har du fått din like här uppå jorderike,
Du söker att fördrö din rikedom,
Att jag har blifwit öfwergifwen och swiken,
Det wäller intet annat än min fattigdom.

8. Jag må nu wäl säga, den wånnen
Jag älskat han war mig ohuld,
Jag må mig sjelfwer förja till döden,
Att wånnen, att wånnen, det war för din skull.

6. Werlden han synes wäl wara stor och wider,
Men för mig så görs han mycket mörk och trång,
Det är allt af kärlek jag lider,
Han fräter mitt hjerta och gör mig stor twång.

10. Jag önskar du hörde min sorg och min suckan,
Jag kan icke längre från tårar hålla mig,